

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 933/2008

z dnia 23 września 2008 r.

zmieniające załącznik do rozporządzenia Rady (WE) nr 21/2004 w odniesieniu do sposobów identyfikacji zwierząt oraz treści zawartych w dokumentach przewozowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r. ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywy 92/102/EWG i 64/432/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 10 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 21/2004 nakłada na każde państwo członkowskie obowiązek ustanowienia systemu identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (2) System ów składa się z czterech elementów; są to: środek identyfikacyjny, mający zidentyfikować dane zwierzę („środek identyfikacyjny”), aktualny rejestr prowadzony dla każdego gospodarstwa, dokumenty przewozowe oraz centralny rejestr lub komputerowa baza danych. Załącznik do rozporządzenia określa wymagania dotyczące tych elementów.
- (3) Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 zgodnie ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (WE) nr 1560/2007⁽²⁾ stanowi, że od dnia 31 grudnia 2009 r. identyfikacja elektroniczna stanie się obowiązkowa dla wszystkich zwierząt.
- (4) W dniu 17 listopada 2007 r. Komisja przedłożyła Radzie sprawozdanie w sprawie wprowadzenia identyfikacji elektronicznej u owiec i kóz⁽³⁾. Zgodnie z wnioskami ze sprawozdania należy umożliwić również państwom członkowskim przyjmowanie pod określonymi warunkami nowych typów identyfikatorów dla owiec i kóz.
- (5) W dziedzinie identyfikacji elektronicznej poczyniono pewne postępy techniczne. Dlatego też właściwe byłoby wprowadzenie zmian w wymaganiach dotyczących sposobów identyfikacji zwierząt określonych w rozporządzeniu (WE) nr 21/2004 w celu poszerzenia wyboru kombinacji technicznych. Nowo opracowane środki identyfikacyjne w rodzaju transponderów do

wszczepiania lub znaków elektronicznych na pęcinie powinno się dopuścić do użytku jako środki identyfikacyjne w rozumieniu tego rozporządzenia. Ich stosowanie powinno się wszakże ograniczyć do przewozów na terytorium krajowym, mając na uwadze konieczność zgromadzenia dalszych praktycznych doświadczeń w stosowaniu tych nowych środków identyfikacyjnych. Z chwilą gdy identyfikacja elektroniczna stanie się pierwszym sposobem identyfikacji państwa członkowskie powinny mieć więcej swobody w korzystaniu z konwencjonalnych środków identyfikacyjnych w charakterze drugiego sposobu identyfikacji. Należy zatem odpowiednio zmienić część A załącznika do tego rozporządzenia.

- (6) Część B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 21/2004 określa informacje, jakie powinny być zawarte w aktualizowanych rejestrach prowadzonych w każdym z gospodarstw. Część z tych informacji dostępna jest wyłącznie w gospodarstwie urodzenia zwierzęcia. Z uwagi na potrzebę ograniczania obciążeń administracyjnych należy zatem wprowadzić zmiany w tej części załącznika.
- (7) Rozporządzenie (WE) nr 21/2004 przewiduje również, że od dnia 31 grudnia 2009 r. identyfikacja elektroniczna stanie się obowiązkowa dla wszystkich zwierząt urodzonych po tej dacie. W pierwszym roku po dniu 31 grudnia 2009 r. większość zwierząt – jako urodzonych przed tą datą – będzie jednak identyfikowana jedynie przy pomocy konwencjonalnych nieelektronicznych identyfikatorów. W ciągu tego roku zwierzęta opatrzone elektronicznymi i innymi identyfikatorami będą przewożone i trzymane razem.
- (8) Indywidualne kody poszczególnych zwierząt zapisane w identyfikatorach innych niż elektroniczne muszą być zapisywane ręcznie. Ręczne rejestrowanie identyfikatorów innych niż elektroniczne oznacza poważne obciążenie dla hodowców, a przy tym pociąga za sobą ryzyko wystąpienia błędów. Ponadto wydzielanie części zwierząt zidentyfikowanych elektronicznie i rejestrowanie ich indywidualnych kodów byłoby uciążliwe dla podmiotów prowadzących obrót zwierzętami. Równie uciążliwe byłoby wymaganie instalowania systemów czytników elektronicznych w celu rejestracji poszczególnych zwierząt, dopóki większość przewożonych zwierząt będzie wciąż identyfikowana konwencjonalnymi, nieelektronicznymi kolczykami. Stąd też termin ostatecznego wymagania, by w dokumentach przewozowych umieszczano indywidualne kody poszczególnych zwierząt, należy przesunąć do czasu, aż znacząca część hodowlanych owiec i kóz zostanie identyfikowana elektronicznie. Już sprawozdanie Komisji w sprawie wprowadzenia identyfikacji elektronicznej u owiec i kóz zawierało taki wniosek.

⁽¹⁾ Dz.U. L 5 z 9.1.2004, s. 8.⁽²⁾ Dz.U. L 340 z 22.12.2007, s. 25.⁽³⁾ COM(2007) 711.

- (9) Stąd też właściwe jest przesunięcie terminu, od którego dokument przewozowy musi zawierać indywidualne kody identyfikacyjne wszystkich zwierząt do dnia 1 stycznia 2011 r. Dlatego termin wspomniany w części C pkt 2 załącznika do rozporządzenia (WE) nr 21/2004 dotyczącego dokumentu przewozowego musi zostać odpowiednio zmieniony.
- (10) Należy uwzględnić szczególną sytuację zwierząt urodzonych przed 1 stycznia 2010 r. w kontekście wymogu rejestracji indywidualnych kodów zwierząt w dokumencie przewozowym. Ryzyko, jakie towarzyszy przewozowi takich zwierząt do rzeźni, jest nieznaczące. Nie uzasadnia ono dodatkowych administracyjnych uciążliwości, jakie pociąga za sobą ten wymóg. Zwierzęta przewożone bezpośrednio do rzeźni należy zatem zwolnić z tego wymagania niezależnie od daty takiego przewozu.
- (11) Co więcej, jakkolwiek zwierzęta urodzone przed dniem 1 stycznia 2010 r. będą wciąż stanowiły znaczącą część populacji owiec i kóz w roku 2011, ryzyko związane z ich przewozem będzie stopniowo malało, proporcjonalnie do spadku pogłowia takich zwierząt do dnia 31 grudnia 2011 r. Dlatego przewozy takich zwierząt należy zwolnić z wymogu rejestracji indywidualnych kodów zwierząt w dokumencie przewozowym do dnia 31 grudnia 2011 r. Po upływie tego terminu przeważająca większość populacji owiec i kóz będzie już zidentyfikowana elektronicznie, a ręczne wprowadzanie do rejestru będzie konieczne jedynie w nielicznych przypadkach, jako dotyczące wyłącznie starych zwierząt przewożonych do innych gospodarstw, a nie do rzeźni. Spoczywający na hodowcach zwierząt ciężar rejestrowania ich po 31 grudnia 2011 r. oraz towarzyszące mu ryzyko błędów zostałyby zatem ograniczone do rozsądnych rozmiarów.
- (12) Wobec tego właściwe jest ustanowienie pewnych przepisów przejściowych obowiązujących w okresie wprowadzania systemu a dotyczących rejestrowania indywidualnych kodów zwierząt urodzonych przed dniem 1 stycznia 2010 r. w dokumentach przewozowych.
- (13) Część C załącznika do rozporządzenia (WE) nr 21/2004 określa informacje, jakie powinny być zawarte w dokumentach przewozowych. Kod identyfikacyjny gospodarstwa przeznaczenia nie zawsze jest dostępny w gospodarstwie pochodzenia transportu. Nazwa (nazwisko) i adres gospodarstwa przeznaczenia lub przyszłego hodowcy powinny być akceptowane jako alternatywa.
- (14) W związku z tym rozporządzenie (WE) nr 21/2004 powinno zostać odpowiednio zmienione.
- (15) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik do rozporządzenia (WE) nr 21/2004 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 września 2008 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

A. ŚRODKI IDENTYFIKACYJNE

1. Właściwe organy zatwierdzają odpowiednie środki identyfikacyjne zgodnie z art. 4 ust. 1, które:
 - a) zawierają przynajmniej jeden widoczny i jeden czytelny elektronicznie znak;
 - b) są przytwierdzone do zwierzęcia, nie czyniąc mu szkody; oraz
 - c) są łatwe do usunięcia z łańcucha żywnościowego.
2. Każdy środek identyfikacyjny musi nosić kod, zawierający następujące dane we wskazanej kolejności:
 - a) dwuliterowy kod alfa albo trzycyfrowy, zgodny z ISO 3166, kod państwa członkowskiego ⁽¹⁾, w którym znajduje się gospodarstwo, gdzie zwierzę zostało po raz pierwszy zarejestrowane («kod państwa»)
 - b) nie dłuższy niż 12-cyfrowy indywidualny kod zwierzęcia.

Niezależnie od kodów wymienionych w lit. a) i b) i pod warunkiem, że nie wpłynie to na czytelność tych kodów, właściwe organy mogą zezwolić na stosowanie kodu kreskowego i umieszczenie przez hodowcę dodatkowych informacji.

⁽¹⁾

Austria	AT	040
Belgia	BE	056
Bułgaria	BG	100
Cypr	CY	196
Republika Czeska	CZ	203
Dania	DK	208
Estonia	EE	233
Finlandia	FI	246
Francja	FR	250
Niemcy	DE	276
Grecja	EL	300
Węgry	HU	348
Irlandia	IE	372
Włochy	IT	380
Łotwa	LV	428
Litwa	LT	440
Luksemburg	LU	442
Malta	MT	470
Niderlandy	NL	528
Polska	PL	616
Portugalia	PT	620
Rumunia	RO	642
Słowacja	SK	703
Słowenia	SI	705
Hiszpania	ES	724
Szwecja	SE	752
Zjednoczone Królestwo	UK	826

3. Pierwszy środek identyfikacyjny, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. a), musi spełniać kryteria określone w lit. a) albo b):
 - a) identyfikator elektroniczny w postaci kapsułki ceramicznej lub elektronicznego kolczyka, zgodny z warunkami technicznymi wymienionymi w pkt 6; lub
 - b) kolczyk wykonany z nierozkładającego się materiału, niemożliwego do sfalszowania i łatwego do odczytania przez całe życie zwierzęcia, kolczyk nie może służyć do wielokrotnego użytku, a napisy wspomniane w pkt 2 muszą być nieusuwalne.
4. Drugi sposób identyfikacji, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. b), musi spełniać następujące warunki:
 - a) w przypadku zwierząt identyfikowanych zgodnie z ust. 3 lit. a):
 - (i) kolczyk spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. b); lub
 - (ii) znak na pięcinie spełniający kryteria dotyczące kolczyków ustanowione w pkt 3 lit. b); lub
 - (iii) tatuaż, z wyjątkiem zwierząt podlegających handlowi wewnątrzspółnotowemu;
 - b) w przypadku zwierząt identyfikowanych zgodnie z ust. 3 lit. b):
 - (i) identyfikator elektroniczny spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. a); lub
 - (ii) w przypadku zwierząt niepodlegających handlowi wewnątrzspółnotowemu – identyfikator elektroniczny w postaci elektronicznego znaku na pięcinie lub wszczepianego transpondera zgodny z warunkami technicznymi wymienionymi w pkt 6; lub
 - (iii) w przypadku gdy identyfikacja elektroniczna nie jest obowiązkowa, zgodnie z art. 9 ust. 3:
 - kolczyk spełniający kryteria ustanowione w pkt 3 lit. b),
 - znak na pięcinie spełniający kryteria dotyczące kolczyków ustanowione w pkt 3 lit. b), lub
 - tatuaż.
5. System, o którym mowa w art. 4 ust. 2 lit. c), wymaga identyfikacji zwierząt zarówno indywidualnej, jak i ze względu na gospodarstwo, przewiduje procedurę zastąpienia, w przypadku gdy oznakowanie staje się nieczytelne lub zostało zagubione, pod kontrolą właściwych organów i nie umniejszając możliwości prześledzenia przemieszczeń zwierzęcia pomiędzy gospodarstwami w celu kontroli chorób epizootycznych, oraz pozwala na prześledzenie w tym samym celu trasy przewozów zwierząt na terytorium krajowym.
6. Elektroniczny identyfikator musi spełniać następujące wymogi techniczne:
 - a) przeznaczone tylko do odczytu elektroniczne urządzenia radiolokacyjne w technologii HDX lub FDX-B, spełniające normy ISO 11784 i 11785;
 - b) przeznaczone do odczytu przy pomocy urządzeń spełniających normę ISO 11785, mogących odczytywać identyfikatory elektroniczne HDX i FDX-B;
 - c) odległość odczytu musi wynosić:
 - (i) dla czytników przenośnych: przynajmniej 12 cm w przypadku kolczyków i znaków na pięcinie;
 - (ii) dla czytników przenośnych: przynajmniej 20 cm w przypadku kapsułek ceramicznych i wszczepianych transponderów;
 - (iii) dla czytników stałych: przynajmniej 50 cm w przypadku wszystkich identyfikatorów.

7. Metoda identyfikacji wymieniona w art. 4 ust. 3 spełnia następujące warunki:

- a) zwierzęta znakowane są przy pomocy kolczyka zatwierdzonego przez właściwe organy, umieszczonego w jednym uchu;
- b) kolczyk ma być wykonany z nierozkładającego się materiału, niemożliwy do sfalszowania i łatwy do odczytania; nie może on służyć do wielokrotnego użytku, a umieszczone na nim kody muszą być nieusuwalne;
- c) w kolczyku muszą być zamieszczone przynajmniej następujące informacje:
 - (i) dwuliterowy kod państwa (¹); oraz
 - (ii) kod identyfikujący gospodarstwo urodzenia lub indywidualny kod zwierzęcia, pozwalający na ustalenie gospodarstwa urodzenia.

Państwa członkowskie stosujące tę alternatywną metodę muszą o tym powiadomić Komisję i państwa członkowskie, w ramach Komitetu wymienionego w art. 13 ust. 1.

Jeżeli zwierzę oznakowane zgodnie z niniejszym punktem jest trzymane do wieku późniejszego niż 12 miesięcy lub jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego albo na wywóz do krajów trzecich, a w obu przypadkach pozostaje w gospodarstwie urodzenia, przed jego opuszczeniem musi być zidentyfikowane zgodnie z warunkami określonymi w pkt 1–4.

B. REJESTR GOSPODARSTWA

1. Od dnia 9 lipca 2005 r. rejestr gospodarstwa musi zawierać następujące informacje:

- a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;
 - b) adres gospodarstwa i współrzędne geograficzne lub równorzędne określenie lokalizacji geograficznej gospodarstwa;
 - c) rodzaj działalności;
 - d) wyniki ostatniego spisu, o którym mowa w art. 7, oraz datę jego przeprowadzenia;
 - e) nazwisko i adres hodowcy;
 - f) w przypadku zwierząt opuszczających gospodarstwo:
 - (i) nazwisko przewoźnika;
 - (ii) numer rejestracyjny części środka transportowego, przewożącego zwierzęta;
 - (iii) kod identyfikacyjny lub nazwę i adres gospodarstwa przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt przewożonych do rzeźni: kod identyfikacyjny lub nazwę rzeźni i datę wyjazdu
- lub duplikat albo potwierdzoną kopię dokumentu przewozowego wymienionego w art. 6;
- g) w przypadku zwierząt przybywających do gospodarstwa: kod identyfikacyjny gospodarstwa, z którego przywieziono zwierzę i datę przybycia;
 - h) informacje o wszelkich wymianach środków identyfikacyjnych.

2. Począwszy od dnia 31 grudnia 2009 r. rejestr gospodarstwa musi zawierać przynajmniej następujące, aktualne dane dotyczące każdego zwierzęcia urodzonego po tym terminie:

- a) kod identyfikacyjny zwierzęcia;
- b) w gospodarstwie urodzenia: rok urodzenia i data oznakowania;
- c) miesiąc i rok śmierci zwierzęcia w gospodarstwie;
- d) rasę i genotyp, o ile są znane.

W przypadku zwierząt oznakowanych zgodnie z pkt 7 części A wymagane są informacje wymienione w lit. a)–d) niniejszego punktu dla każdej partii zwierząt o tej samej identyfikacji, uwzględniające liczbę zwierząt.

3. Rejestr gospodarstwa musi zawierać również nazwisko i podpis wyznaczonego lub zatwierdzonego przedstawiciela właściwych organów, który sprawdzał rejestr i datę przeprowadzonej kontroli.

C. DOKUMENT PRZEWOZOWY

1. Dokument przewozowy musi być wypełniony przez hodowcę na podstawie wzoru przygotowanego przez właściwe organy. Musi on zawierać co najmniej następujące informacje:

- a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;
- b) nazwisko i adres hodowcy;
- c) całkowita liczba przewożonych zwierząt;
- d) kod identyfikacyjny lub nazwa i adres gospodarstwa przeznaczenia lub nazwisko i adres następnego hodowcy zwierząt lub, w przypadku gdy zwierzęta przewożone są do rzeźni, kod identyfikacyjny lub nazwa i lokalizacja rzeźni, a w przypadku przepędu okresowego – ich miejsce przeznaczenia;
- e) dane dotyczące środków transportu i przewoźnika, w tym numer pozwolenia przewoźnika;
- f) data wyjazdu;
- g) podpis hodowcy.

2. Począwszy od 1 stycznia 2011 r., dokument zmiany miejsca pobytu musi zawierać indywidualne kody identyfikacyjne wszystkich zwierząt zidentyfikowanych zgodnie z warunkami określonymi w pkt 1–6 części A, niezależnie od danych określonych w pkt 1 niniejszej części.

3. Informacje określone w pkt 2 nie są natomiast obowiązkowe w przypadku zwierząt urodzonych przed dniem 31 grudnia 2009 r.:

- a) w drodze do rzeźni – bezpośrednio lub z zastosowaniem procedury nadzoru wykluczającej dalsze przemieszczenia do jakichkolwiek innych gospodarstw;
- b) do dnia 31 grudnia 2011 r. w przypadku wszelkich innych zmian miejsca pobytu.

D. KOMPUTEROWA BAZA DANYCH

1. Komputerowa baza danych musi zawierać przynajmniej następujące informacje dla każdego gospodarstwa:
 - a) kod identyfikacyjny gospodarstwa;
 - b) adres gospodarstwa i współrzędne geograficzne lub równorzędne określenie lokalizacji geograficznej gospodarstwa;
 - c) nazwisko, adres i zawód hodowcy;
 - d) gatunki zwierząt;
 - e) rodzaj działalności;
 - f) wynik spisu zwierząt, o którym mowa w art. 7 ust. 2, wraz z datą jego przeprowadzenia;
 - g) miejsce na dane, zarezerwowane dla właściwych organów, w którym mogą one umieszczać informacje na temat stanu zdrowia zwierzęcia, na przykład ograniczenia w przewozie, status lub inne informacje istotne w kontekście programów wspólnotowych lub krajowych.
2. Zgodnie z art. 8 w bazie danych musi znajdować się rubryka, w której zapisywane są wszystkie przewozy poszczególnych zwierząt.

Rubryka ta musi zawierać przynajmniej następujące informacje:

- a) liczba przewożonych zwierząt;
 - b) kod identyfikacyjny gospodarstwa wyjazdu;
 - c) data wyjazdu;
 - d) kod identyfikacyjny gospodarstwa docelowego;
 - e) data przybycia.”.
-